

Hogyan zárjuk ki Jézust az életünkben?

Életünkben a dolgok közvetlenül nézve olykor láthatatlanok, mert a szemünk nem csak egy optika, hanem döntően az agyunk intézi, mit is látunk. Erről olyan szinten gondoskodik és annyira megbízunk benne, hogy amit nem látunk, az nem is létezik számunkra. Így az ember hiába mutogat olyasmit másoknak, amelyeket csak a szerencsések látnak, nyilván nem veszik komolyan. A világ megismerésében gyakran találkozunk az igazán elszánt kutatóknál olyan megoldásokkal, amelyekkel láthatóvá teszik a láthatatlant. Most elgondolkodtam és rájöttem, sokkal több ilyen módszer van, mint először sejtettem volna. Hirtelen a ujjlenyomatok kimutatása és rögzítése jutott eszembe, de mondhatnék ezerféle vegyi reakciót, amivel elemeknek, molekuláknak a jelenlétét tudjuk kimutatni.

Ma már kevesen ismerik a negatív kép fogalmát. Régen, a filmes fényképezés korában, különösen a fekete-fehér korszakban találkozhattunk a filmekkel és próbáltuk kitalálni, hogy mit és kit ábrázolnak. A negatív kép annyira zavaró, még az ismerős arcokat is igen nehezen ismerjük fel, pedig a formák, rajzolatok nem változnak.

Másutt ez az átfordítás kifejezetten hasznos és a felismerhetőséget javítja. Egy lektorálással is foglalkozó ismerősömtől kaptam a tippet a szövegek ellenőrzésére. Saját írásunkat javítgatva, egy-két olvasatig még esélyünk van hibákat találni, utána szinte vakká válunk a szövegre. Agyunk annyira hozzászokik az adott íráshoz, hogy olvasni véljük azt, de igazából már csak egy két részletből, szóból rakja össze agyunk az irományt, a valóságban nem időzik már az egyes szavakon és betűkön. Újszerűnek hat azonban az agynak, ha átfordítjuk a szöveget és sötét alapot csinálunk a fekete betűknek vagy éppen fekete alapot helyezzük fehér írással. Meglepően ugrálnak ki a szövegből a hibák és mindig bosszankodom, hogy miként tudtak így elrejtőzni.

A közvetett meglátásra példa még a csillagászatból számos égitest, amelyek látható fényt vagy egyáltalán semmilyen rezgéshullámot nem bocsátanak ki vagy tükröznek. Jelenlétükre csak a környező égitestek fényének vagy mozgásának változása utal.

Párom járult hozzá még e gondolatmenethez egy stratégiai tervező példájával, aki szintén ilyesmit emlegetett, mikor egy fekete táblán, fekete háttér előtt, akarjuk a lyukat megkeresni. Színes festékes töltényekkel lövöldözünk a táblára, amelyet lassan kifestünk és ezáltal kirajzolódik a lyuk, amin átszállnak a lövedékek és nem hagynak nyomot.

Eddig többnyire az észleléshez kötve emlegettem ilyen érdekes technikákat, amelyekkel a szemünk és agyunk számára láthatatlant is megismerhetjük.

Gondolkodásunkban tudunk-e ilyen átfordítást, inverziót végrehajtani? A dialektikus gondolkodás nagyjából ilyesmivel operál, ahol minden állításnak az ellenkezőjét is megfontolja a gondolkodó.

Ifjú koromban, mikor még szinte semmilyen kapaszkodóm nem volt a nehéz és átláthatatlan helyzetekben, döntési kényszerbe szorulva, stratégiám az volt, hogy kizárásos alapon hoztam meg azokat a választásokat, amelyek irányai első látásra nem voltak észlelhetők, kézenfekvőek, csábítóak, inkább tüntek riasztónak és lehetetlennek, ha egyáltalán látszottak. Azt kell mondjam, ilyen gondolati inverziók sok helyzetben megsegítettek és ma is áldom pár ilyen döntésemet.

E hosszas bevezető után rövidebb lesz a mondanivalóm. Igazán csak azt akartam megindokolni, hogy a lelkeségi tanításokkal ellentétben miért nem arról írok, hogyan engedjük be Jézust a lelkünkbe,

hanem talán ismerősebb lesz a gyakorlatból az, ami nem szándékos, nem tudatos, de hatékonyan zárja ki Őt az életünkben. Ez hitet sem feltételez, miként az sem feltétlenül óv meg az ilyen ballépéstől.

Előfordulhat az a jóleső, bár nem túl gyakori érzés tölt el, hogy minden helyén van az életünkben és minden az ellenőrzésünk alatt áll, mert minden rendben van az agyunkban. A legjobb csillagzat alatt születőknek sem állandó ez az állapot és öregedésükkel egyre ritkább élmény lesz, jóllehet javakban, tapasztalatban, tudásban gyarapszanak és a világban is úgy vélik, hogy egyre jobban eligazodnak és tudják érdekeiket képviselni és érvényesíteni (feltételezve, hogy felismerik azokat).

Kedves ismerősöm nyilatkozta pár éve, mikor Isten dolgairól beszéltem, ők nincsenek abban az élethelyzetben, hogy ilyenekkel foglalkozzanak. Nagyon az agyamba vésődött ez a kijelentés, ami nem volt bántó, nem látszott meggondolatlannak, hanem a világi megjelenése annak a Jézus mondásnak, hogy a gazdagoknak nehezebb a mennyországba jutni, mint a tevének a tű fokán áthaladni. A megtestesült földi példája a gazdag ifjúnak, azzal a különbséggel, hogy fel sem merül benne, hogy a mennyország iránt érdeklődjön.

Még a megvilágosodás, megtérés útján levők se legyintsenek, hogy ezeken már túl vannak, tudják, hogy jó helyen vannak és tudnak mindent, amit tudniuk kell és az élet teljességében vannak. Ez a lélek útjának bármely pontján egy ajtóbecsapás. Jelezzük ezzel Jézusnak, hogy köszí, már mindent tudunk, innen már mi is boldogulunk. Túrázóknak lehet ilyen élménye, mikor útbaigazítást kér valaki, kezdünk magyarázkodni, majd félbeszakítanak, hogy köszönjük, már tudjuk és elindulnak a rossz irányba.

Jézus útján járva, bármikor zárjuk be ezt az ajtót, jó esélyünk lesz rá, hogy akár észrevétlenül, de mélyebbre zuhanunk vissza, mint ahonnan elindultunk.

Templomlépcső, 2023. augusztus